

ger deraf, at Straffelovene burde være grusomme for at være desto mere affrækkende, og vilde Lovgiveren consequent hævde sit Princip, maatte han altsaa atter indføre Raddrækning, Aribning med gloende Tænger og alle disse tidligere grusomme Straffe. Det vilde jo være langt forfærdeligere for Forbryderen at tænke sig en langsom, piinlig, smertefuld Død fremfor en hurtig Død. Nei! det Princip holder ikke Stand. Og ligesom det for en sund Betragtning viser sig, at Dødsstraffen ikke virker affrækkende, saaledes bekræftes ogsaa dette ved Erfaringen. Det er ikke meget mere end et halvt hundrede Aar siden, at der var en Mængde Forbrydelse, Falsk, Falskmøntneri, Indbrud, Brandstiftelse, Hesttyveri, der alle bleve straffede med Døden. Men skjøndt denne Straf i de senere Tider overalt er affattet for disse Forbrydelse, ere de ikke tiltagne i Mængde, hvad de jo maatte være, hvis Dødsstraffen tidligere havde virket affrækkende. Nu vil man maaskee indvende, at det skyldes andre Aarsager, at disse Forbrydelse ikke ere tiltagne, som Samsfundets bedre Organisation, et dygtigere Politi, Nutidens hurtigere Communicationsmidler og saa fremdeles; men, hvis alt dette har havt Indflydelse paa disse Forbrydelse, saa maa det ogsaa have havt det paa de andre. Det er altsaa Forholdstallet, det kommer an paa. Nu er det imidlertid statistisk oplyst, at Forholdstallet imellem de nævnte, tidligere med Døden straffede Forbrydelse og andre Forbrydelse har forandret sig netop til Fordeel for de førstnævnte; disse ere aftagne baade absolut og forholdsvis til andre Forbrydelse, og Dødsstraffen kan altsaa ikke tidligere have virket affrækkende. Det kan ogsaa ved Tal godtgøres fra de enkelte Lande, hvor Dødsstraffen er affattet, at Morkforsøg ikke ere tiltagne, tværtimod synes de endog at være i Aftagende. Seg skal ikke trætte det høie Thing med at nævne de derhen hørende Talsprøvelser, som jeg tør ansee bekjendte for alle dem, der nøiere have beskæftiget sig med denne Sag; men jeg skal, efter, som jeg haaber, at have paavist, at Dødsstraffens formeentlige Nødvendighed er ubegrundet, baade med Hensyn til at sikke sig mod den enkelte Forbryder og med Hensyn til at virke affrækkende paa Andre, tillade mig at

henlede Opmærksomheden paa et Par andre Punkter.

Uf Alt, hvad der kan afholde Mennesket fra at begaae Forbrydelse, synes mig Intet at være virksommere end Frygten for den Infami, der kytter sig til Forbryderen, dette, at Alle undgaae ham, at man ligesom er bange for at indaande den samme Luft som han. I flere Livsstillinger kan man ogsaa gjøre den Erfaring, at Mennesket hellere gaaer en sandsynlig Død imøde, end det udsætter sig for at rammes af Bancere. Men denne Frygt for at miste Æren, der er et saadant virksomt Middel til at forebygge Forbrydelse, den svækker man netop med Dødsstraffens Anvendelse. Er det ikke saa, at Mængden, der er tilstede ved Henrettelse, næsten ligesom ærbødigt viger tilbage for Forbryderen, naar han nærmer sig Skafottet? Paa ham hvile Alles Bine, til hans Ord lytte Alles Øren; Ingen vender sig bort fra ham. Skedet for at Straffen skalde vedligeholde og styrke denne Frygt for Infami, der maaskee ellers kunde afholde mangen Tilstedeværende fra selv senere at blive Forbryder, gjør den det Modsatte; Bøddelens Dyd gjør Morderen til Martyr. I det Hele har Henrettelsen ikke den affrækkende Indflydelse paa Mængden, som man vil tillægge den. De Fleste komme derhen som til et Skuespil, Staten gratis giver dem; de gaae ligegyldige derfra og ende maaskee Dagen paa et Forlystelsessleb eller i Kroen. Det er ogsaa andetsteds fra bekjendt, hvorledes der under en Henrettelse forefalder et ligesaa stort Antal af Lommetyverier som ellers under en lignende Sammenstimlen af Mennesker. Saa lidt virker selve det levende Billede af Dødsstraffen til at nedslaae de forbryderiske Tilbøieligheder. Og godt, om det ikke gjør værre; thi der gives Naturer, paa hvem et saadant Skuespil har en Virkning — og det er Noget, der ogsaa er godtgjort ved Tal — som Synet af Blod paa de vilde Dyr, at det udviller de onde Instincter og bliver en Udsæd for Forbrydelse. — Bisnok er der dem, paa hvilke Henrettelsen har en anden Virkning, som den bevæger og rører. Men det er sandelig ikke dem, der trænge til at affrækkes. Og hvilke Tølelser fremkalder den hos dem? Er det Uffly for Forbrydelsen?